

Паула Лайт

Демонът на републиката

Никога не съм изпитвала лоши чувства, да не говорим за омраза, към етническите турци. Баща ми някога ми разказваше за някакво райче, турче, което виждало как гладува той и неговите брат и сестра в малкото балканско селце. Изпълнено със състрадание, момчето задигало по малко брашно от богатия си чорбаджия и го носело на баба да изпече хляб за децата. „Тогава нито един съсед-българин не се сещаше да помогне – разказваше татко – а това турче се сети. Запомни, дъще: няма по-грозна, безумна и дребнава омраза от тази към другите народи.“

Самата аз, когато ходех през лятната ваканция при баба на село, често си играех с едно турче на около десет години – говедарче. Изпитвах люта завист към него, че ходи да пасе кравите далече горе в планинските мери, а баба не ме пускаше да си играя далече от селото. Бях се научила да казвам на турски „аз съм юнак, а ти си слабак“ и направо преграквах да крещя тия предизвикателни думи, та Хасан да ме чуе. Момчето не прояви никаква враждебност към заядливата седемгодишна хлапачка и често ми носеше диви ягоди и къпини.

Никога не съм подозирала, че ще дойде време, когато преградата между нас и турците ще се издигне, студена и непристъпна, по-страшна от всеки планински хълм и никой не ще се опитва да я преодолее. За това отчуждение, за тази тъжна изолация са виновни две личности, моделирани в две епохи. Привидно различни, те всъщност са сродни по отношение на злото, което са причинили. Това са Тодор Живков и Ахмед Доган. Първият започна безумната, античовешка и много глупава социална авантюра, наречена възродителен процес. А вторият? Вторият причини на българи и турци, на тази земя, на мнозина хора толкова злини, че с право се питам дали е човек или демон. Човеците, дори, когато са бездушни и студенокръвни злодеи, все пак, не могат да прекосят съвсем бариерата на своята човечност. Има деяния, които не биха могли да сторят без това да ги разруши отвътре. Причина са чувствата, съвестта, лоялността и състраданието. За Доган тия скрупули не само са чужди, а и напълно неразбираеми. Вече близо двадесет години той дърпа конците на политическите марионетки, третира хората като пионки върху шахматна дъска и не се интересува от нищо друго, освен от собственото си благополучие, от заграбването на повече власт и пари. И от поставените му задачи, които трябва да изпълнява.

Откъде, Ахмед, у теб се появи това черно зло? Как се превърна в чудовище? Как позволи от човек да се трансформираш в демон? Хайде, нека заедно се върнем назад и видим извора, от който блика твоята река или първите стъпки на твоя път първо към върховете, а после – към

пропастта:

Роден си на 29.03.1954 година в село Пчеларево, близо до Добрич. Майка ти се омъжва повторно и, след осемгодишната си възраст ти живееш в друго село на този край, заедно с двете си доведени сестри. Не сте били богаташи, но не си бил и изоставено дете, лишено от ласки и обич, каквито растат с хиляди по домовете за сираци. Хранили са те, обличали са те, изучили са те. Вярно, не са могли да те пратят в желаните техникум във Варна, поради липса на средства, но си завършил СПТУ по стъкло в село Белослав, Варненско и бързо си усетил кои са възможните печеливши карти в твоя живот за онова време. Така, през 1968 г. си бил приет за комсомолец и избран за секретар на дружественото бюро на ДКМС, а в СПТУ си станал заместник секретар на Ученическия комитет на училищната комсомолска организация, отговарящ за идейно-възпитателната работа.

Амбицията, жаждата за власт и авторитет, за влияние и положение още тогава не ти е давала мира, изгаряла те е отвътре.

През 1971 г. Окръжният комитет на ДКМС оценил усилията ти и те пратил в Национална школа за комсомолски кадри. Докато другите използвали тези моменти за развлечение и купони, ти набързо си сътворил два реферата, „Класовият дълг на съвременната българска младеж“ и „Личността при социализма“. Искал си да спечелиш конкурс и да си пробиеш път напред и нагоре, но те провалил абсурдния факт, че творенията ти не били написани на пишешца машина. Трупал си непрекъснато жажда, амбиция, злост. Както е ставало със стотици умни млади карьеристи в оня „справедлив“ обществен строй, липсвали са ти подходящите връзки, за да станеш нещо повече от „добро наше момче“. Не след дълго си разбрал, че дори да научиш творенията на Маркс, Енгелс и Ленин наизуст, това не би те измъкнало от блатото на посредствеността.

И така, завършил средното си образование, независимо от усилията си да се харесаш на властта, пред теб не се очертава кой знае колко светъл път. Просто започваш да работиш като арматурист и бетонджия в КЗ „Георги Димитров“ – Варна. Властта се грижи да си останеш в редиците на прогресивната работническа класа. През октомври, 1973 г. влизаш в казармата и, както е характерно за етническите малцинства в уж справедливата социалистическа държава, независимо от старанието си, се озоваваш в Строителни войски, град Шумен. Това не те обезсърчава, защото до третия месец ставаш комсомолски секретар на взвод, рота, а накрая и на батальон. Специализираш като ел. техник на строителни машини. Уволняваш се през 1975 г. и още една година работиш в

производството като бетонджия. Изглежда, точно в този период у теб назрява идеята да поемеш единствения път, който би завел човек като теб по-близо до върховете на властта и кариерата – да станеш агент на Държавна сигурност. Като съпоставя датите, разбирам, че това се е случило приблизително в този период, защото през 1976 година влизаш във ВУЗ – Педагогически институт в Шумен, специалност българска филология, а две години по-късно се прехвърляш в Софийски университет, вече специалност философия. Господарите ти помагат да израстваш, за да им служиш предано.

Тези сведения черпя от подписаната ти автобиография, написана на 16.04.1979 г., когато вече си бил агент на Държавна сигурност и си се подвизавал с един от псевдонимите си, „Сергей“.

За разлика от други агенти, които са вербувани насила и са приели да сътрудничат по липса на друг избор, ти си посрещнал тази кариера с възторг и си близал възторжено ръката на диктатора. Полагал си усилия да се вградиш в системата и да напреднеш чрез нея.

Ето някои твои изказвания, които разкриват прекрасно отношение-то ти:

„Държавна сигурност има изключително място в личното ми нравствено развитие, социалната ориентация, интелектуалното равнище“ или: „Трудно ми е да си представя личния живот без ролята на Държавна сигурност.“

Ето как на практика се развива кариерата ти в тази чудовишна система:

Вербува те на 21.08.1974 година старши лейтенант Стайчо Любенов Стайков. Ръководили са те, последователно, следните служители: Стайчо Стайков, подполковник Васил Панайотов, подполковник Стойко Стойков, капитан Маринов, майор Иван Михайлов, Георги Георгиев, Евгени Крушков, Георги Йорданов. Имал си много господари и не си срещнал затруднение да се сработиш с нито един от тях. Сътрудничил си последователно в различни отдели и отделения на структурата. Първо в София, после – във Варна и отново в София. Агентурните ти имена са Ангелов, Сергей, Сава. Като Ангелов си се водил във военното разузнаване.

Доказателствата за дейността ти са убедителни. Собственоръчно написана и подписана декларация за сътрудничество и агентурни сведения, документи за получени възнаграждения, документи от ръководилите те щатни служители, картони по образец, лични и работни дела. Дейността ти заема десет тома.

Разбирам донякъде бесния кариеризъм, характерен за времето, гласнал те в тия позорни структури. Искал си да лапаш, да се издигаш, да побеждаваш. Завършил си философия през 1981 г. и през 1982 г. под формата на сведение от 10.11. вече искаш от своите господари да те внедрят във външното разузнаване, но в Оксфорд или Харвард, където да специализираш в своята област. Естествено, това не се случва, защото, все пак, довереният слуга не може да очаква да седне на трапезата на господарите и да се храни с тях. Полагат му се само остатъците. Все пак, не оставаш с празни ръце. През 1985 година завършваш АОНСУ към ЦК на БКП. Bravo! Дотук си само един пробивен хитрец със скромнен произход, решил да излезе от посредствената си среда с цената на договор с Рогатия. Нищо толкова страшно, защото стотици тарикати, независимо дали българи, турци или арменци са вършили същото. Какво да се прави, каквито времената, такива и нравите...

Страшното идва през 1985 година, когато твърдиш, че си се включил в организирането на съпротивата срещу възродителния процес. Всъщност, пълна лъжа. Това е станало едва през 1986 година, но не е там работата. Страшното е, че си снет от отчет като агент на Държавна сигурност едва през 1988 година. Съпоставката на тия дати води само до един чудовищен извод. Слухтял си и си донасял за своите. Комунистите са маскирали едно куче като свободен вълк и са го пуснали в глутницата, та да я води към капаните на господарите. Знаеш ли, Ахмед, повръща ми се от теб! Мой колега, Шейхул, когото обичах като брат, изчезна по време на тия смутни събития и казват, че е убит. Такива като теб го убиха. Пострадали са много достойни хора от твоята кръв и вяра. Как спиш, нещастнико?! Как смееш да се представяш за борец за правда и свободи и да се мяркаш на панихидите за загиналите? Такива като теб са петно върху лицето на човечеството!

Един автор, Чакърров, който е писал за периода, когато си се подвизавал като агент на военното контраразузнаване под псевдонима Ангелов и си пресичал опитите на граждани да избягат зад граница, твърди, че в ония времена си бил агент и на турското разузнаване и си предавал сведения за нашите външни разузнавачи, като си бил съден за това. Не съм сигурна дали това е точна информация. За подлостта граници няма и вярвам, че си могъл да я караш като двоен агент и да лапаш блага от два източника. Мисля, обаче, че по ръцете ти стоят невидимите но много истински петна и от българска, и от турска кръв. Мисля, също така, че процесът срещу теб е бил бутафорен и нито за миг не си скъсвал със старите си господари. Как иначе да приемем факта, че от пребиваване в

„килията за смъртни“, както твърдиш, си се озовал с присъда десет години лишаване от свобода, постановена от Варненски окръжен съд?

Има и нещо друго: От служители на шести отдел тогава (щатни и под пагон) знам, че си продължил да служиш на държавна сигурност и след 1989 година, въпреки че официално си снет от отчет през 1988. Склонна съм да вярвам на тия хора и на изнесените от тях сведения.

През 1990 година създаваш и своята демонична и вредна партия ДПС, наричана понякога „Движение за пари и свободи“, чийто несменяем лидер и неумолим диктатор си и до днес. Защо ли си мисля, че това е поръчкова групировка на определени среди, които искат да държат в ръцете си взривоопасния лост на етническите взаимоотношения? Както и да е, от тогава си се впил в българската политика като кърлеж върху виеме на крава и няма отърване от теб! Немският журналист Юрген Рот, написал книгата „Българските демони“, те назовава „опортюнист, който хладнокръвно се възползва от предоставените му шансове, без чувства и идеологии“. Не мога да не се съглася с това определение. От 1990 г. ти си неизменен и несменяем депутат. Държиш партията си, в която сигурно има и свестни хора, под железен диктат и нищо добро не очаква тия, които се опитат да ти се опълчат. Ти си единственият лидер и господар, несменяем председател на парламентарната група, директор на партийния вестник „Права и свободи“. Ти колиш и бесиш, назначаваш и сваляш министри, разместваш пионките върху шахматната дъска. Мисля, че Мехмед Дикме и Неджет Моллов, които засегнаха интересите ти във връзка с кризата в „Булгартабак“, могат да потвърдят това. Държиш хората си в пълно и вцепенено подчинение чрез страх, вяра и зомбиране. Ориенталската психика, склонна към покорство и подчинение пред „бабаитите“ улеснява твоята задача.

Нещо повече, натъкмил си своите карти с демонична хитрост и си се превърнал в кукловод на почти всички български правителства, което е срам за същите.

През ноември, 1991 година до декември, 1992 подкрепяш Филип Димитров, но впоследствие преценяваш, че не ти е удобен със своето малодушие и лабилност и го оставяш да падне под предлог, че не одобряваш аграрната му политика. Всъщност, не ти пука нито за земеделието, нито за гладните ти и отрудени сънародници. Благодарение на подкрепата на ДПС, на власт се задържа и правителството на Беров за периода 1992–1994. Зад този формално служебен кабинет стоят интересите на БСП. От 1994 до 1997 година поддържаш печално известното правителство на БСП, начело с Жан Виденов. Единствено при Костов (1997–2001

г.) не ти мина номера. Разбира се, не се предаде, а се превърна в довереник на елементи, които се стремяха да съсият СДС като Бисеров, Цонев, Дянкова, които сега вече са сред твоите слуги в ДПС. Пак ти отиде в Мадрид, та да доведеш на власт комунистическия агент и почти дебилен фигурант Симеон Сакскобургготски, при чието управление от 2001 до 2005 година отново дърпаше конците. Дотогава, докато ти бе изгоден се правеше на лоялен царедворец и пазеше парламентарната група на НДСВ от разпадане. Сега, при „тройната коалиция“ си доволен като прасе в кал, а наглостта и злочинствата ти не познават граници!

Заживял си с оправданото чувство за безнаказаност и нахалството ти няма предел. През 2008 година си влизал в парламента само три пъти. Имаш смелостта да заявиш, че купуването на гласове било „Европейска практика“. Това безпардонно изявление кара баварският министър по Европейските въпроси да заяви: „Така нареченото купуване на гласове и постове, за да се стигне до парите на ЕС е истински скандал, удар за Европа“. Той настоява за блокиране на финансовите средства за България и обосновава това с актуалното законодателство в ЕС, според което санкции се налагат дори и само при подозрения за злоупотреби.

Когато опозицията предлага да се гласува декларация против изявлението ти, управляващите гласуват „против“, ти не благоволяваш да се явиш, а един от твоите лакеи твърди, че не са разбрали дълбоката ти философска мисъл, защото, всъщност, си искал да изобличиш това грозно явление.

Всъщност, не само се хвалиш, а и действаш. През 2005 година, депутатът Фахри заявил във Варна: „Ние купуваме гласовете на 2500 роми в Дългопол, 1800 в Долни Чифлик, повече от 500 в Каменар и Игнатиево и 100000 в съседна Турция.“ Ти лично си заявявал, че купуваш гласовете на миньорите на Ковачки по пет евро парчето.

Амбициите ти са направо безгранични. На въпрос как виждаш бъдещето си отговорил: „София не ми е достатъчна. Нуждая се от Брюксел. Искам да правя политика за 500 милиона души“. Горко на Европа, ако стане така!

Как, все пак, наглец като теб успява да манипулира политическите партии, правителство, полиция, съд и прокуратура? Какво те прави толкова недосегаем?

Първата причина е злоупотребата ти с понятието „етнически мир“. Говориш наляво и на дясно, че, благодарение на ДПС, в България се съхранява етническият мир и не се превръщаме във второ Косово или втора Босна. Това, скъпи ми господин Доган, са пълни глупости, на

които не бива да вярва и едно дете. Етническият мир се дължи само на благородството и здравия разум на всички етноси в България, на това, че, като се изключат малки групи манааци и крайни националисти, българинът е етнически толерантен и разумен човек. Вярно е, мразим нещо, свързано с турците. Мразя го и аз. Това си ти и твоята креатура, ДПС, която не само не пази етническия мир, а, подобно на вампир разпалва вражда, за да може да живее от миазмите на страха. Нашата нетърпимост и антипатия се наричат „антидоганизъм“, а не антиислямизъм. Всеки разумен човек знае това.

Другата сила, която все още те пази, са парите. Ти можеш да разполагаш с петте милиарда евро от структурните фондове на ЕС чрез доверениците си в управлението от ДПС в министерствата на земеделието, околната среда и бедствията и авариите. Използваш тия фондове преди всичко в своя и на партията ти полза. В момента, четиринадесет заместник министри са от ДПС. Една от най-изгодните схеми, която твоите министри-маши 14 на брой, от министерствата на земеделието, околната среда и по бедствие и аварии използват за източване на народното богатство е замената на горски земи на ниска стойност със земеделски, а също и срещу апетитни късове земя на Черноморието и плажната ивица, както и завземане на земи, защитени като резервати или в курортни области. Разликата в цените е достатъчна, за да намаже добре филиите на всички слуги от твоята кохорта. Твои приятели заемат постове в държавни агенции и холдинги, в държавния резерв, в ДКЕВР, в изпълнителна агенция „Пътища“ в НЕК, преди приватизацията му, за която ти съдейства на австрийците, в „Булгартабак“.

И третата сила са господарите ти, руските власти, на които служиш и в които продажните български правителства трябва да се вслушват.

Наричат те „кръстник на дървената мафия“ и си отговорен за множество горски пожари, причинили огромни щети и коствали живота на пожарникари, загинали в борбата със стихията. Приятелите и покровителите ти притежават над 300 хотела, построени в съмнителна близост до защитени местности.

Има две партии, които имат свой обръч от фирми – ДПС и БСП. Те работят предимно в сивия сектор и са под закрила и на двете дружески партии. БСП държи контрабандата, а ДПС – земеделието и износа на дървен материал в чужбина.

Сам заявяваш най-нагло: „През последните 15 години почти половината бизнесмени над средно ниво са такива, благодарение на моето съдействие или име, на моята благосклонна усмивка“. Знаеш ли,

благодарение на абсурдната българска действителност ти си развил в тежка форма мания за величие, подхранвана от страхливостта, продажността и безхаберieto на българските финансови и правораздавателни институции!

В данъчната ти декларация фигурират само един апартамент и гараж в София, а, малко по-късно и няколко имота в родното ти село. Като приходи си декларираш само депутатската си заплата, която би следвало да се занули от удържките, наложени заради невявяване. Тогава те питам откъде взе пари за пищните си сватби?

Нека видим сега какво е действителното положение с имотите ти!

Да започнем от прословутите Боянски сараи: Имотът е с разгърнатата застроена площ (РЗП) 3543 кв.м и струва не по-малко от един милион и половина щатски долара. Официално е собственост на фирмата „Акома“ – ЕООД на Кирилка Ангелова. Сградата е вдигната без строително разрешение и документ за собственост върху земята. Същото е положението и с масивната сграда около сараите и с двата пропускателни пункта за охраната. Така е и с парника, навеса, санитарния възел и т.н. За постройките не се плащат данъци, а Ангелова напоследък се издирва от прокуратурата. Ти, клетият, си само един беден, безимотен ползовател!

Друг „скромнен“ имот е хотел „Орфей“ в Девин. Той е открит през лятото на 2005 година, а официален инвеститор е бившият президент на „Мултигруп“ с фирмата си „Bulgarian eco project“. В момента, формални собственици са една бивша фризьорка и един бивш строител.

Имотът съдържа няколко масивни сгради с обща (РЗП) 23000 кв.м и 475 легла.

Само откритият басейн е 1400 кв.м, а има и два закрити басейна, солариум, сауна, вани, египетска и турска баня. Както и три ресторанта.

Другият имот е хотелът „Каса Домини“ в с. Рибарица. Земята, върху която е построен той, е закупена шест – седем пъти по-евтино. През 2002 г. добиваш 13740 кв.м и сграда с 250 кв.м застроена площ за 18360 лв., а през 2006 г. – още два терена от 1210 кв. м и застроена площ за 1463 лв. и 1485 кв.м за 1697 лв. Колко ли още имота имаш чрез подставени лица?

Ако питаш мен, става реч за огромни перачници за пари, чрез които се реализират данъчни измами и питам: къде са комисията Кушлев, къде е Главна прокуратура, ДАНС и НАП? Някак си успял, с пари, заплахи и хитрости да затвориш устата на всички тях.

И ми се иска да завърша с най-злокобната дата и най-тъмното деяние. На 17.10.2008 г. умира, прострелян с огнестрелно оръжие, твоят

доверен сътрудник, Ахмед Емин. Умира в „Боянските сарай“. Прострелян е на прага на банята, с един изстрел в слепоочието. Бил е висок 1,80, а куршумът е забит в стената на 1,10 см. Прострелян е навечер. Полицията действа много странно. Не е ясен резултатът от балистичната експертиза. Не са взети натривки от ръцете, което е задължително в такива случаи, за да се види убийство или самоубийство е. Все още не е поискана есхумация, та да се направят тези проби. Не е поискана графологична експертиза на предсмъртното писмо, открито в дрехите на мъртвия. За смъртта са се обадили в полицията около 18:00 часа, при положение, че инцидентът според едни е станал между 14:00 и 16:00 часа, а според други – между 12:00 и 13:00 часа. По това време в сградата е имало и други хора. Бащата твърди, че синът му е левак, а е прострелян в дясното слепоочие. Оглед е извършен едва около 20:00 часа, а съдът връща най-важното доказателство, защото неправилно е озаглавено „протокол за оглед“, въпреки че са взети предмети и би трябвало да бъде протокол за претърсване и изземване. Все пак това са професионалисти, а да допуснат такива фатални грешки. Как става ...?

От тогава – пълно и мистериозно информационно затишие.

Нека обследваме версията за самоубийство. Човекът решава да свърши със себе си и, вместо да го направи на спокойно и достойно място, се прострелва пред прага на банята. Остава предсмъртно писмо, но не на видно място, а в дрехите си. Стреля с лява ръка в дясно слепоочие и е някак превит надолу, та да може куршумът от ниво слепоочие да се забие толкова по-ниско. Все пак, да допуснем, че е станало точно така. Защо посяга на себе си този весел, умен човек, грижовен син, който не е зарязал баща си в инвалидна количка в дом за старци от около двадесет години, а и превъзходен съпруг и баща, който не се е развел два пъти и съпругата му не е имала причини да бъде недоволна от нито един аспект на брака? Защо ти избягваш погребението на своя верен съратник, презрително го наричаш „мъжка секретарка“ и дори не ти стиска да произнесеш името му? Знам, че не си натиснал спусъка, защото за това се иска мъжка решителност, но знам също и, че си морален виновник за убийството или самоубийството. Ще ти кажа едно: На дневна светлина, сенките на мъртвите не могат да те обезпокоят твърде. Техният шепот е заглушен от пари, перчене, танци на красиви манекенки. Но пада нощта... Тогава мъртвите не шепнат, а крещят и злосторникът сънува кръвта. Тогава черните сенки се съгъстват и очертават пред виновните пътя към вечния мрак. Рано или късно идва и възмездието. В края на краищата, Емин все още ти е съдружник във фондация „Хермес“. Очакваш дори

мъртвите да служат за параван на злите ти дела...

Иска ми се да цитирам думи на Николай Слатински, които ми допаднаха силно: „Големите пари винаги са свързани с големи престъпления, а големите престъпления, рано или късно, оставят след себе си трупове“.

Виж какво стана с Луканов и с приятеля ти Илия Павлов. Те не бяха по-слаби хора от теб, но се отказаха да напуснат играта навреме и я напуснаха набързо. Политиката, която си замислил няма да се осъществи и никога твоят паметник няма да стои на мястото на паметника на Апостола и твоето име ще бъде скоро забравено. Върви си! Махай се от политическия живот! Престани да сееш зло, защото над главата ти се трупат тъмни облаци. Виждам мрак, страдание и смърт през май, другата година. Върви си! Моли пострадалите от теб за прошка! Часовникът тик-така безмилостно...

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11271>]